

Alexandru Gulie

O VIAȚĂ ȘI ÎNCĂ O ZI

Volumul 3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

PALETELE ALBE ALE ventilatorului se mișcă domol. Plictisite, taie în bucăți mici razele care se strecoară pe fereastra deschisă. Soarele este la asfințit, dar stăruie puternic undeva, înghițit pe jumătate de orizont, și pare că a dat foc văzduhului. Cerul este aprins în culori vii, iar aerul este uscat și fierbinte. Niciodată n-a mai cunoscut Alaska o vară ca aceasta.

Este duminică. Prima dintr-un șir lung de zile libere pe care și-o petrec acasă. Nu a fost ceva plănuțit, dar, încă de dimineață, între Sophie și David a existat un fel de înțelegere tacită cum că nu vor pleca niciunde. Și-au rezervat timpul acesta doar pentru ei, fiecare având speranța că vor vorbi despre ceea ce urma să se întâmple. Dar s-au dedat unor activități banale, s-au uitat la filme, s-au tolănit pe canapea, s-au plâns de căldură, au vorbit despre vreme, iar ziua a trecut fără ca măcar unul dintre ei să deschidă subiectul. Din priviri timide, au pasat responsabilitatea de la unul la celălalt. Când, într-un târziu, toate subiectele banale au fost irosite, au rămas cu tăcerea.

Abia poate face față valului de căldură, dar să mai aibă de-a face și cu tăcerea aceasta absurdă, cu liniștea absolută, îi este cu neputință. Își înăbușă fiorul tâmpit și absurd ce-i face inima să bată mai repede. În fața lui este Sophie. Omul pe care îl iubește cel mai mult pe lumea asta, deci ce-i cu fâstâceala asta copilărească?

— Vrei să vorbim despre...? întrebă David apropiindu-se de fereastră cu pieptul gol.

Sophie îi urmărește pașii grei. *S-a răzgândit, oare?*

Răspunsul ei este unul precaut.

– Am fost amândoi de acord. Putem schimba ceva?

Fereastra nu este altceva decât o deschidere către un furnal încins. Nicio briză de vânt, cât de mică. Dezamăgit, se mută mai aproape de ventilator, aruncându-și cămașa. Fuseseră amândoi de acord. Are dreptate. Mai este ceva de spus?

– Nu. Bănuiesc că nu.

Deci nu s-a răzgândit. Sophie oftează. I se întâmplă asta tot mai des în ultima vreme, pentru că-i este destul de ușor să ajungă la concluzia că viața ei este blestemată. Cum altfel? Oricine ar crede asta dacă ar ști că rămâne singur pe lume. Știe însă că nu există o altă soluție. Își strânge picioarele la piept și își cuprinde genunchii cu mâinile. Se clatină ușor și își mușcă buzele atât de tare... orice, numai să nu plângă.

– Ai încredere în ea?

– Agentul Milton?

Sophie înclină ușor din cap.

– Da. A fost un cadet exemplar. Nu m-am mirat deloc s-o văd în rândurile FBI. Știi, are o minte strălucită. Dacă a venit cu propunerea asta, atunci sunt sigur că a analizat-o în cel mai mic detaliu. Va funcționa.

– Tocmai asta este... totul va fi atât de real. Mă gândesc la prietenii noștri. Mă gândesc în special la Tim. Apoi mai este Joe Best... chiar crezi că nu va face tot ce-i omeneste posibil să rezolve...

– Uite ce este... Joe îmi este coleg și prieten, numai că în ultima vreme n-am fost atât de apropiați, asta de când s-a căsătorit cu Julia. Scorpia aia...

– David!

– Ce? Este o femeie rea, cum n-am mai întâlnit vreodată. În fine, Julia îi ocupă toate gândurile și sunt convins, având în vedere ceea ce va urma, că asta va fi un lucru bun. Sunt toate puse la punct. Joe își va păstra serviciul, Milta m-a asigurat de asta, și să fim serioși... în maximum două luni va trece totul... Îmi pare foarte rău pentru Tim. Mă doare că va fi nevoit să treacă prin asta, dar... știi, cel mai mult mă gândesc la noi. Dacă ar fi existat altă soluție...

– Dacă, replică Sophie sec.

– Dar nu există, insistă David. Trebuie să știi că este spre binele nostru. Vom fi mai fericiți ca niciodată. Liberi.

– Un an înseamnă foarte mult.

– Ce vrei să spui?

– Oamenii se schimbă...

Nu știe exact de ce spune aceste cuvinte sau de ce-i vorbește pe un ton afectat. Știe că astfel pune o foarte mare presiune pe David și, chiar dacă nu-și dorește asta, totuși o face. Nu este vina lui. A fost sincer cu ea încă de la început. Au discutat deja în detaliu planul pe care Agentul Milton l-a propus, și l-au acceptat. Amândoi. Atunci i-a promis lui David că totul va fi bine. A mințit? Nu. Încă îi este alături, numai că este egoistă. De parcă David ar pleca într-o vacanță și tot greul despărțirii doar ea îl va duce.

David se apropie și îi cuprinse mâinile în palme.

– Dacă te-aș pierde pe tine...

Lăsa impresia că avusese o revelație, însă una dintre acelea de rău augur. Ochii îi erau umezi și mâinile îi tremurau. Părea înfrânt, de-a dreptul

disperat și rostea cuvintele încet, de teamă să nu le șteargă profunzimea, rostogilindu-le prea repede. Sophie nu avusese intenția de a-i induce această stare, deși realizase că tocmai într-acolo ducea purtarea ei. Și în ochii ei se adunaseră lacrimi și buzele începuseră să-i tremure.

– Dacă aș fi creat eu lumea... dacă aș fi putut să schimb...

Sophie reuși să-și stăpânească emoțiile și căpătă un glas nou, ferm.

– Nu este vina ta. Îmi pare rău că ți-am vorbit astfel, dar trebuie să știi că n-am să încetez niciodată să te iubesc. O lună, un an sau chiar o viață... sunt dispusă să aștept. Nu vezi, ești tot ce mi-a rămas, tot ce iubesc pe lumea asta?

PRIMUL CAPITOL

despre

o seară de toamnă, un corb, ploaie și lacrimi

PE STRADA BUNKER, TOATĂ lumea doarme lăncezind sub răcoarea dimineții. A fost o vară cu temperaturi ridicate așa cum unele generații mai tinere nici nu-și amintesc să fi trăit vreodată. În sfârșit, cuvântul *caniculă* a căpătat un sens și în Alaska. La est de Anchorage s-au aprins primele scânteii pe la sfârșitul lunii iunie și, fără vreo perspectivă de ploi, limbile de foc au ars, pentru mai multe zile, câmpuri și păduri seculare, bătând amenințător la porțile orașului. O bună parte dintre locuitorii de la marginea parcului Bicentennial au fost evacuați pe la începutul lunii iulie și a fost nevoie de o intervenție în forță din partea pompierilor pentru izolarea și, mult mai târziu, stingerea focurilor sălbatice. Au ars câteva mii de hectare de pădure, două ferme, sute de autoturisme, zeci de case, toate făcute scrum. Întreaga țară a fost cu ochii pe Alaska, iar situația din Anchorage a fost îndelung analizată de televiziunile naționale.

Cea mai mediatizată știre a fost cea despre Bill Wilson, în vârstă de șaptezeci de ani, rezident al parcului de rulote Mangoo's Isle, care dormea atunci când flăcările s-au strecurat în miez de noapte dinspre parcul Bicentennial. Cu lacrimi de recunoștință în ochi, bătrânul mărturisea în fața sutelor de reporteri că a fost trezit de o tuse înecăcioasă, iar, atunci când

a deschis ochii, era deja înconjurat de paramedici. A scăpat cu o intoxicație ușoară cu monoxid de carbon, iar asta datorită curajului unui polițist care s-a avântat în mijlocul flăcărilor și a scos rulota din parc. Nu-și amintea nimic, iar pe tânărul polițist nici măcar nu-l mai văzuse de atunci, dar îi mulțumea din tot sufletul pentru actul lui neînfricat.

Era cert că *salvatorul* nu voia atenție, dar, cum America tânjește după o poveste cu eroi, grație insistenței unui reporter, s-a aflat și numele polițistului: David Brooks. Chiar dacă el n-a acceptat propunerile pentru interviuri, povestea bătrânului a făcut obiectul unei știri de senzație pe posturile naționale, iar numele lui David era însoțit de o fotografie – de care culmea, el nu-și amintea când a fost făcută, una în care era îmbrăcat civil, alături de Sophie, pe când cei doi se îmbrățișau în parcul Northwood. *Noul erou american poartă uniformă albastră*, era titlul dat de media pentru știrea ce făcea înconjurul Americii.

Proverbul englez spune că *nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită*, iar David Brooks, cel mai recent erou american, avea să resimtă cu desăvârșire paradoxul acestei afirmații. Ultimul lucru de care un fost agent sub acoperire are nevoie este acela de a apărea pe ecranele televizoarelor din întreaga țară la știrile de seară. Absolut ultimul lucru de care are nevoie. Nimic nu poate fi mai rău.

Au trecut două luni de atunci. Datorită curajului și forței de răspuns a autorităților, cu un gram de noroc din partea norilor ce-au scăldat în picături reci de ploaie pământul, focurile ce amenințau să înghită orașul s-au prăpădit chiar la marginea din partea răsăritului. Vremea s-a răcorit treptat, iar toamna a

pus stăpânire pe Alaska. Zilele sunt din ce în ce mai scurte, iar nopțile tot mai lungi.

În timpul nopților îi este cel mai greu. Tocmai când zgomotul de fundal al vieții cotidiene se termină și liniștea nopții cuprinde pământul, gândurile lui se dezlanțuie cu o furie sălbatică. E greu să-ți păstrezi calmul sau să dormi atunci când știi că ai primit amenințări cu moartea. Pentru că tocmai asta s-a întâmplat atunci când *băieții* din New York au aflat unde este. De câte ori adoarme, coșmaruri cumplite prind viață.

Pe strada Bunker, singurul care nu doarme atunci când primele raze ale soarelui alungă întunericul este David Brooks. În mod deosebit, nopțile sunt dificile pentru David. A descoperit că nu poate să adoarmă decât cu ajutorul unor sedative puternice, dar, cum acestea îl trimit într-un somn profund, chiar dacă își primește odihna în timpul nopții, dimineața este cuprins de anxietate. Cum să doarmă buștean, știind că *oricând* vreun căcănar din New York i-ar putea face felul?

Vântul dimineții de septembrie împinge draperiile provocând un efect de valuri. Imaginea aceasta, adesea plăcută, acum nu face altceva decât să-i creeze disconfort. Plăsmuiește în minte tot felul de scenarii, alimentate de teamă. Oricând, dar *oricând* se poate ca cineva să intre în casă. Amenințările pe care le-a primit știe foarte bine că sunt întemeiate, așa că, în ultimele două luni, nu-și amintește să fi avut o noapte liniștită. Ar fi trebuit să părăsească orașul Anchorage încă de la prima scrisoare primită din New York. Agentul special Milton, cea care se ocupa de el, l-a sfătuit încă de atunci să plece. Ce l-a ținut aici? Ce

sentiment a fost mult mai puternic decât spaima pe care a simțit-o când a citit acea scrisoare?

Sophie îl cuprinde într-o îmbrățișare. I se cuibărește la piept și își încolăcește picioarele în jurul coapselor lui, într-un mod caraghios, aidoma unei plante agățătoare, una peste măsură de încăpățânată. Are picioarele reci, veritabile „cuburi de gheață”, iar David tresare sub fiorul răcoros ce-i străbate corpul.

– Ce! Ești cald, lasă-mă! protestează Sophie.

De multe ori o bănuia că adoarme dezvelită pentru a-i putea oferi dimineața această îmbrățișare ce ține loc cu succes unui duș rece. Abia după ce-și primește căldura cuvenită din îmbrățișarea lui David, Sophie se ridică somnoroasă și, cu ochii albaștri ținuți captivi în strânsoarea pleoapelor, picioarele i se împleticesc către baie. *Este cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, contemplează el petrecând-o cu privirea.* Cămașa de noapte turcoaz îi coboară până la genunchi – nu-i de mirare că i-au înghețat de frig picioarele, mustăcește David. Cu degetele ei delicate și iuți, își aranjează un zuluful îndărătnic ce-i tot aluneca pe frunte, în jos, mascându-i parțial grimasa de nemulțumire din colțul gurii. „Iar te-ai jucat în părul meu”, îi reproșează privirea, iar David se ascunde sub cearșaf cuprins de o neliniște copilărească. Normal că se jucase cu părul ei, ce altceva avea de făcut toată noaptea? Era un obicei al lui, de cele mai multe ori inofensiv și chiar extrem de plăcut. *Mai ieftit decât terapia*, spunea David.

Se întâmpla să se joace cu degetele în părul ei, mai ales noaptea, înainte de a adormi. Asta avea pentru el un efect benefic, curator. Era un ritual pe care îl păstra cu sfințenie. *Rugăciunea* lui de seară, când își aduna gândurile de peste zi. Sophie ajunsese să recunoască zilele mai puțin bune pentru că, dimineața, părul

ei arăta groaznic, ciufulit, zbârlit și deranjat până la ultimul fir. În smocul de păr încălțit ce-i acoperă fruntea nu vede altceva decât neliniștea lui interioară și tumultul gândurilor.

La micul dejun, ce consta într-un bol umplut generos cu cereale și lapte, amândoi încercau să pară binedispuși.

— Îți amintești când ai vrut să te apuci de alpinism?

David înfulecă cerealele cu o așa poftă de parcă ar fi fost ultima masă din viața lui. Era lihnit. Printre înghițituri, reuși să strecoare câteva cuvinte. Își amintea de acel episod. Se întâmpla în urmă cu șase luni, sau mai puțin de atât, undeva pe la începutul primăverii. S-a plictisit repede, sau, mai bine zis, s-a lăsat descurajat repede. După câteva încercări în fața unui perete cu patru laturi de cățărare, amenajat la sala de fitness din centrul orașului Anchorage, a înțeles că acest hobby nu este pentru el. A fost un entuziasm de moment. A trecut repede.

— Ți-ai petrecut o zi întreagă citind articole despre cățărare, îți amintești?

Acum știa unde voia să ajungă. Desigur. Avea dreptate. Își petrecuse cea mai mare parte din zi căutând pe Google termeni despre cățărare. Astfel, printr-o cercetare asiduă, citise cam tot ce-i putea oferi internetul despre: pioleți, hamuri, corzi, centuri complexe de siguranță, noduri autoblocante. Entuziasmul lui a fost atât de mare, încât, înainte să adoarmă, onorându-și ritualul de a se juca în părul lui Sophie, în mod inconștient a creat un nod fluture de toată frumusețea. Să-i fi văzut cum și-au petrecut primele două ore ale dimineții încercând să desfacă șuvițele de păr blond, strânse într-un nod strașnic.

Sophie se ridică și îi cuprinde pieptul cu brațele. Îmbrățișarea ei este caldă. Sărutul ei este dulce. Pielea ei are miros de iasomie, iar părul blond, așa ciufulit cum este are culoarea și asprimea spicelor de grâu arse sub soarele de iulie.

– Pentru cât timp vom fi nevoiți să facem asta?

Se prefacă că nu aude întrebarea. Cert este că nu mai are poftă de mâncare. Ar vrea și el măcar pentru câteva clipe să nu se mai gândească la ce va urma. Să-și mănânce afurisitele alea de cereale cu lapte... ar vrea să râdă, să-și amintească de cele mai frumoase momente petrecute alături de ea, să... fie împăcat.

– Cât crezi?

David știe că, dacă amână iarăși răspunsul, nu face altceva decât să ducă discuția într-o zonă neplăcută. În relația lor există din ce în ce mai multă tensiune. Totul a plecat de la știrea aia nenorocită. *Dacă n-ar fi fost bătrânul ăla, îi șoptea un gând pervers. Chiar așa? Să ajung să regret că i-am salvat viața unui om?* Este asaltat de gânduri dintre cele mai nesincere ce-i pun serios la îndoială calitățile morale. Retrospectiv, David privește acel moment, în care fotografia cu el a apărut la posturile de televiziune, drept sfârșitul vieții lui liniștite. A început o nouă viață de atunci. Una sub semnul fricii constante. De la o blestemată de fotografie. *Cum or fi găsit-o jurnaliștii ăia? Nici nu-mi amintesc când a fost făcută,* se întreabă David.

Răspunde sec întrebării lui Sophie, pe un ton aspru și iritat:

– Sophie, nu știu! O zi... o viață...

A răspuns din impuls. A răspuns cum nu se putea mai prost, iar aparenta lui indiferență nu este primită tocmai bine. Nu astfel și-ar fi dorit să poarte

această discuție. Ar fi vrut, în loc de asta, să-i spună că o iubește. Să-i spună că o va iubi până la sfârșitul timpului. S-o consoleze. S-o asigure că vor trece cu bine această încercare. În loc de toate acestea, a răspuns din impuls, frustrare, teamă, neputință. Regretă chiar în secunda în care cuvintele-i părăsesc buzele. Dar nu mai poate face nimic în privința asta. **Odată rostite, cuvintele nu mai pot fi prinse, încuiate, mascate.** Sunt la vedere. Plutesc aieva vibrând energetic, pulsând, încărcate de sentimentul ce le-a dat viață. *Verba volant.* Cuvintele zboară.

*

ÎNCĂ NU-I VINE SĂ CREADĂ cât a fost de norocoasă. Se mai gândește așa, cu mulțumire, în special în serile ca aceasta, în care amurgul cafeniu, unic al toamnei coboară peste casele de pe strada Bunker. Diana Watts iubește liniștea. Adoră să stea seara pe balcon și să asculte vânticelul cum geme surd prin frunzele copacilor. Să-i țină companie rândunica gălăgioasă ce și-a făcut cuibul în colțul de sus din dreapta streșinii, chiar deasupra balconului care își umflă pieptul argintiu și ciripește veselă.

Un pic de noroc i-a surâs și ei în viață. Și cât de fericită a fost Diana atunci când domnul Holster, vecinul ei de la parter, a anunțat-o că va închiria apartamentul. Zici că multe întâmplări poate sunt coincidențe, dar parcă prea de tot, gândește Diana. Cum s-o fi hotărât bătrânul acela morocănos și aspru să-și lase apartamentul în grija altora, chiar în acel moment? Coincidență? Nu cred asta. Tocmai când cea mai bună prietenă a mea, Sophie Delph era în căutarea unui cămin. Tocmai când aveam cea

mai mare nevoie de ea, de prietenia, de afecțiunea și compania ei. Tocmai atunci? Coincidență? Nu prea cred.

Își pune mâinile pe abdomenul umflat și, sub stratul fin de mătase al cămășii de noapte, observă cu bucurie cum freamătul unui om micuț ce lovește cu piciorușele și mânuțele în burta ei anunță nerăbdarea fiului ei de a veni pe lumea aceasta pentru a-i cunoaște chipul.

Pe balansoarul din lemn, căptușit chiar de ea cu burduf moale, brodat cu dantelă cu floricele bej și strasuri multicolore, Diana se prinde într-un legănat ușor și își odihnește pentru o clipă ochii.

Este liniște. Asta iubește cel mai mult în aceste momente. Desigur, în curând, poate doar în câteva luni vor fi date uitării aceste clipe, dar nu se plânge. Bucuria pe care i-o va aduce micuțul Julius va fi cu mult peste neajunsurile vieții unei mămici singure. *Ce dacă Shane a plecat?* Se gândește Diana simțind un val de ușurare. *Mai bine că a făcut asta, decât să-mi fi nenorocit zilele și nopțile cu purtarea lui grosolană.* Poate chiar ar fi găsit în inima ei suficientă supărare încât să ajungă să-l urască pe Shane pentru că o părăsise, dar cum să se plângă din moment ce el i-a oferit cel mai prețios dar: un copil.

Adierea vântului ce suflă dinspre laguna Westchester îi dansează în firele de păr răzlețe și poartă un miros de pini și apă proaspătă, curgătoare. Este fericită. Aerul răcoros dar îndeajuns de blând al serii îi mângâie pielea. Din vârful degetelor până în creștetul capului, un fior îi străbate corpul. Se zgribulește și zâmbeste. Un sentiment de fericire pe care numai serile ca aceasta ți-l oferă. Fericire simplă

Adoră liniștea, dar nu poate suporta singurătatea. Tocmai pentru asta se consideră peste măsură de norocoasă că prietena ei cea mai bună locuiește atât de aproape de ea. Nici nu vrea să-și imagineze ce s-ar fi făcut dacă nu ar fi avut sprijinul ei în zilele după ce Shean – gluma aia de bărbat – a dat bir cu fugiții. Și nu numai pe umărul ei a plâns în zilele acelea. Lui David îi este, de asemenea, recunoscătoare pentru sprijinul moral. Amândoi, atât David cât și Sophie, au sprijinit-o în aceeași măsură. De fapt, este destul greu să faci diferență între ei. Se cunosc de doar doi ani de zile (încă își amintește perfect prima dată când l-a văzut pe David, întins pe jos în toiul iernii, lângă barul Darwin`s Theory, beat criță – tot timpul o amintire ce-i stârnește răsul), dar n-a văzut în viața ei doi oameni să ducă o viață atât de fericită împreună. Nici măcar relația ei cu Shean – că, oricum ar gândi acum despre el, la început au avut și ei zilele lor cu soare – n-a fost atât de frumoasă.

Nu. N-a fost la fel. *Ei se completează*, gândește Diana. Sunt făcuți unul pentru celălalt. Destinați să fie împreună, în mod cert. Se înțeleg de minune, chiar... nici nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată supărați. De fiecare dată când ajunge acasă de la serviciu, îi aduce o floare. Negreșit. E romantic, împlișat. Și cum o privește... Într-o simplă privire, câte pasiune și iubire pot sta. *Doamne, cum de am fost eu atât de norocoasă să-i gădesc ca prieteni în lumea asta? Ba, mai mult de atât, să-mi fie vecini!*

Cu ochii închiși, Diane îi zburdau gândurile în toate direcțiile. Deodată, simți un ghiont, o lovitură ușoară în burtică. Probabil copilul simțea fericirea mamei sale și se bucura, bătând și lovind cu mânuțele lui, nerăbdător s-o cunoască.

— Ești norocos, îi șopti ea. Mămica te iubește mai mult decât orice pe lume și abia așteaptă să te țină în brațe. Nu, tatăl tău nu va fi prin preajmă, iar asta nu este o tragedie — fu luată prin surprindere chiar și ea de ceea ce șoptea, dar continuă șirul gândului. Tu nu vei fi niciodată singur. Mă vei avea pe mine. Mă ai pe mine. Și mătușica Sophie va fi lângă tine, David va face și el parte din viața ta. Mai mult, mătușica Sophie va avea și ea un bebe mic și va fi pentru tine un frate sau o surioară, un nou gând prinse viață. Nu ar fi grozav? mustăcea Diana în șoaptă, legănându-se ușor la apusul colorat de toamnă.

Este liniște. Asta iubește Diana cel mai mult. Ce s-ar fi făcut ea, dacă n-ar fi fost atât de norocoasă? Of, gata! N-ar trebui să-și pună întrebarea asta atât de des. A avut noroc, și pace! Mutarea asta a lui Sophie a apărut în viața ei ca o binecuvântare. Un dar al providenței pentru anii ce păreau s-o condamne la singurătate. Nu e treaba ei, dar oare ce-or mai aștepta, de nu se căsătoresc? Le pune ea întrebarea asta, apoi are una și mai bună: un copil, când? Parcă-i vede, îmbujorați, roșii până-n vârful urechilor. Ce-o fi cu atâta fâstăceală?

Filtrate prin pleoapele fine, razele soarelui desenează sfere roșii-maronii care îi dansează înaintea privirii. Adoarme într-un legănat cuceritor chiar atunci când soarele se ascunde în spatele munților îndepărtați, dincolo de crestele lor rare, veșnic albe.

Un pocnet. Asta a trezit-o. O ușă trântită. Glasuri violente, supărate. Dar asta este imposibil! Pe strada Bunker este tot timpul liniște!

Diana deschide ochii. Se ridică brusc și, pentru câteva clipe, în fața privirii sale se așază întunericul. A tulburat-o zdravăn acel pocnet și glasurile acelea...